

Hồi 84

Hồng Nhan Bạc Mệnh

T

hất Tâm Nhân lắc đầu nói:

- Ngư Lang, ngươi muốn liều mạng thật đó ư?

- Đúng thế, đến khi nào ngươi khai ra sự thật hoặc là ta nằm xuống, thế nhưng ta phải nói trước, nếu ta chưa chết thì sự việc chưa xong, lỡ mất hôm nay, vẫn còn ngày mai.

- Trông tình hình ngươi đã quyết định như thế?

- Ta chỉ nói một lời thôi!

- À! Hà tất lẩn hiếp người ta quá thế làm gì? Ngươi vẫn biết ta không phải là thù nhân của ngươi, phạm là con người, ai cũng đều có lúc bất đắc dĩ cả. Ví dụ Ngư Lang ngươi đây, chẳng lẽ ngươi lại chẳng có mấy may tư ẩn thật sao? Ngươi phải thông cảm người ta chứ?

Trần Gia Lân không có tài ăn nói, nhưng cá tính thì rất quật cường, hấn liền hỏi ngược lại rằng:

- Thế còn lão huynh ngươi có thông cảm cho ta không?

Thất Tâm Nhân bỗng nói giọng u oán:

- Có, có lẽ đối với người khác thì không có, nhưng đối với Ngư Lang ngươi thì ta thông cảm ngươi nhiều lắm!

Trần Gia Lân nói giọng lạnh lùng:

- Nay Thất Tâm Nhân, giữa ta và ngươi cũng chẳng có quan hệ gì cả, ngươi thông cảm cho ta những gì nào?

- Tối thiểu hai ta là bằng hữu...

- Hử! Bằng hữu vẫn có đạo bằng hữu, tại hạ không biết chân diện mục của lão huynh, cả lai lịch cũng mù tịt, như vậy gọi là bằng hữu được sao?

- Nay Ngư Lang, đây chính là nỗi khổ tâm mà ta vừa nói lúc nãy.

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Chớ nói vớ vẩn làm gì nữa, hãy rút kiếm ra nào?

Thất Tâm Nhân cười cay đắng một tiếng nói:

- Ta không nói với vớ vẩn đâu. Ví dụ rằng, hai tử đệ ta nhất tâm muốn tác thành hôn sự giữa ngươi và Võ Lâm Tiền Cơ, ta cũng không cần nói cho ngươi hay ta đã trả giá thế nào, như vậy có thể cho rằng vớ vẩn ư?

Trần Gia Luân thoát nghe đối phương đề cập đến vấn đề này bất giác lấy làm xúc động hẳn cứ thắc mắc không hiểu tại sao hai tử đệ y phải quan tâm tới vấn đề này như thế?

Tử tử y từng lấy có giết người làm uy hiếp cấm Cổ Hồng Liên đã ẩn thân tại kỹ viện Nam Xương qua lại với mình. Thất Tâm Nhân không ngại gian lao buộc mình xuất giang hồ ngăn cản Ngọc Địch Thư Sinh mang sính lễ đến Hoa Nguyệt Biệt Trang, rốt cuộc tại sao thế?

Hắn đưa mắt nhìn đối phương ngẩn người ra tại chỗ không biết nói gì hết.

Thất Tâm Nhân nói giọng u oán:

- Cho nên ta nói rằng, chúng ta không đánh là thế, như vậy sẽ mất hòa khí, khi thời cơ đến người ắt hiểu mọi việc không sai.

Thời cơ đến ư?

Đến bao giờ?

Tại sao y làm ra vẻ thần bí như vậy, trong lòng Trần Gia Luân cảm thấy ngứa ngáy khó chịu vô cùng, thế nhưng hắn chẳng làm gì hơn.

Thình lình...

Thất Tâm Nhân chỉ tay đằng xa nói:

- Ai đã đến kia?

Trần Gia Luân phóng mắt về phía y đang chỉ, quả nhiên y trông thấy một bóng người đang chạy về phía này, trở mắt nhìn kỹ lần nữa, mới hay đối phương là Ngô Hoằng Văn, khi hắn nhìn trở lại thì Thất Tâm Nhân đã biến đi đâu mất.

Bóng người càng lúc càng gần, Trần Gia Luân lên tiếng gọi:

- Tam đệ ta đang ở đây này!

Ngô Hoằng Văn chạy tới bên cạnh hắn, hấp tấp hỏi:

- Có hành tung của Thất Tâm Nhân không?

Trần Gia Luân mặt mày nhăn nhó nói:

- Ta vừa gặp đối phương, nhưng y nói rằng không phải y hạ thủ.

Ngô Hoằng Văn xúc động nói:

- Y đâu rồi?

- Mới đi khỏi là đệ vừa đến!

- Nhị ca, người tin lời nói y?

- Lời nói y rất tình lý, ta không thể chẳng tin, trông tình hình quả thật không phải y gây nên vụ án này.

Ngô Hoằng Văn nghiêng răng ken két nói:

- Vậy hung thủ là ai?

Trần Gia Lân thành khẩn nói:

- Tam đệ, chớ thương tâm làm gì nữa, việc bất hạnh cũng đã xảy ra rồi, bất cứ giá nào chúng ta nhất định, phải truy ra hung thủ, người chớ nóng nảy, đệ phải bình tĩnh lập mưu tầm hung mới được.

Ngô Hoằng Văn có vẻ hờn trách hấn, nói giọng dỗi hờn:

- Nhị ca, đúng ra người nên để đệ đích thân hỏi y?

Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng không nói gì hết, vốn thì hấn không thể giữ Thất Tâm Nhân lại, vì thân pháp của đối phương thần kỳ hết sức.

Ngô Hoằng Văn lại nói tiếp:

- Rốt cuộc Thất Tâm Nhân nọ là nhân vật thế nào vậy?

Trần Gia Lân thở dài một tiếng nói:

- Y thừa nhận là môn hạ của Hắc cốc quái nhân!

Ngô Hoằng Văn hỏi tới nơi:

- Còn lại lịch của Hắc cốc quái nhân thì sao?

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Vậy thì không biết rồi, y không chịu tiết lộ điều này.

Hấn nói tới đây dừng lại giầy lát, sau đó nói tiếp:

- Hậu sự của lệnh sư xong xuôi rồi ư?

Ngô Hoảng Văn lắng lắng khẽ gật đầu một cái.

Trần Gia Lân lại nói:

- Còn Điền Ông lão nhân gia đâu?

Ngô Hoảng Văn nói:

- Lão còn trong núi, chúng ta chia ra lục soát từ nãy giờ!

Thình lình ngay lúc này...

Có một tiếng thảm rú từ nơi xa xa phá không vang tới. Âm thanh bén ngọt hình như thốt từ miệng nữ nhân, hai người đồng thời giật bắn người lên, Trần Gia Lân cau mày lại, nói:

- Tam đệ, hai chúng ta sang đó xem nào!

Dứt lời, hấn lượn mình lao về hướng thốt ra tiếng thảm rú nhanh như chớp.

Ngô Hoảng Văn cũng phi thân chạy theo sau chỉ trong chốc lát hai người đã chạy vào sơn cốc, chỉ thấy đá núi lởm chởm và cây tạp mọc lưa thưa, ngoài ra không thấy gì hết.

Trần Gia Lân đảo mắt quan sát xung quanh một vòng sau đó nói:

- Chắc không cách đây xa lắm, tam đệ người đi hướng nam ta qua hướng bắc, hai ta chia nhau lục soát xem nào!

Ngô Hoảng Văn kêu được một tiếng, lập tức chạy về hướng nam thung lũng.

Trần Gia Lân thì chạy hướng đối nghịch, chỉ chạy khoảng năm trượng, bỗng thấy khe đá trước mặt để lộ ra mảnh tà áo, tức thì giật mình nhảy vọt sang đó ngay, mới thấy một nữ nhân nằm phục trong khe đá, mình mẩy máu mé lem luốc thoáng thấy phải phát sợ ngay.

Trần Gia Lân cau mày lại nhủ thầm: "Sao lại có một thiếu nữ bị giết trong núi như thế?"

Hấn còn đang suy nghĩ bỗng thấy thi hài nọ khẽ động một cái, tức thì trái tim hấn cũng theo đó đập thình thịch không dừng. Trông tình hình nữ nhân này chưa tắt thở chẳng biết cứu sống được hay chẳng?

Hấn vừa suy nghĩ vừa lượn mình lướt tới, gơ tay đỡ đầu người thiếu nữ đang nằm phục dưới đất lên.

A!

Tiếp theo tiếng kêu thất kinh, đánh bạch một cái hấn té ngổn trên đất luôn, đầu óc choáng váng, toàn thân mềm nhũn không còn chút sức lực nào cả.

Thì ra thiếu nữ này chính là Vũ Diễm Hoa đã tha thiết bấy lâu.

Tại sao nàng lại bị giết tại đây?

Hung thủ là ai vậy?

Trong lúc hỗn loạn luống cuống, hấn đỡ đầu nàng gối trên bắp chân mình, gơ tay sờ vào tâm mạch vẫn còn hơi ấm, bàn tay hấn dính đầy máu tươi.

- Hoa muội, Hoa muội...

Hấn đau khổ và tuyệt vọng khẽ gọi vài tiếng, hấn biết rằng nàng không còn mấy may hy vọng sống trở lại nữa.

Máu tươi chảy ướt cả mình nàng, vết thương to bằng cái miệng của một tiểu hài nhi.

Máu gần hết, dù thần tiên có xuất hiện cũng đành bó tay.

Hấn vẫn cứ tiếp tục khẽ gọi tên nàng mãi.

Hình như Vũ Diễm Hoa không đành lòng chết, đôi môi tiểu anh đào không còn chút sắc máu cứ mấp máy mãi, ruột của Trần Gia Lân đứt từng khúc một, thế nhưng hấn chỉ bó tay đưa mắt ngăm nhìn và chờ người tại đó.

Da mặt nàng mấp máy một cái cuối cùng mở hai mắt ra, không có chút nhẩn thần gì cả, y như một cặp mắt cá chết.

Da mặt Vũ Diễm Hoa bắt đầu co rút, nàng đang vùng vẫy lần cuối.

Trần Gia Lân khẽ gọi rằng:

- Hoa muội ai đã hạ thủ thế? Nàng hãy nói nào?

Đôi môi tái mét mấp máy run mạnh hơn, nàng đang cố sức muốn thốt ra tiếng nói.

- Hoa muội, ta là Ngư Lang, Ngư Lang đây... nàng có nghe thấy chẳng?

Đôi nhãn cầu vô thần khẽ chuyển động một cái,

- Hoa muội hãy nói nào! Ai là hung thủ, ta sẽ trả thù cho nàng!

Âm thanh nhỏ như ruồi muỗi không được liên tục đã thốt từ miệng nàng:

- Ngư Lang ca... hãy coi chừng... Tiền Cơ.

Trần Gia Lân run bắn người lên, Tiền Cơ ư?

Đương nhiên nàng muốn nói Võ Lâm Tiền Cơ Đào Ngọc Phân, nàng nói thế có nghĩa là sao?

Chẳng lẽ chính là Đào Ngọc Phân đã giết nàng?

Âm thanh yếu ớt lại thốt ra tiếp:

- Chủ nhân... Tiền Cơ... ta đuổi đến đây... chàng... hãy coi chừng...

Chủ nhân, sao nàng lại đề cập đến mẫu thân?

Trần Gia Lân nín thở lại, hình như hấn sợ rằng chỉ thổ mạnh một cái là làm tắt tiếng nói của nàng ngay.

- Ngư Lang... ca... hung thủ... là...

Trần Gia Lân hốt hải hỏi tới nói:

- Là ai? Hung thủ là ai?

- Là... kiểm cùn...

Kiểm cùn, cũng lại kiểm cùn?

Đôi môi tiểu anh đào đã khép lại, không còn âm thanh gì hết, hai mắt vẫn tròn to, một nụ cười đông đặc trên gương mặt nàng.

- Hoa muội, Hoa muội...

Không có phản ứng gì hết, chỉ lưu lại một vẻ cười đoạn trường, nàng cười cái gì?

Có phải nàng lấy làm an ủi được chết nằm trong lòng hai vòng tay của người yêu không?

- Nhị ca, nhị ca.

Ngô Hoảng Văn vừa chạy tới vừa la lớn tiếng kêu gọi liên tục.

Trần Gia Lân không trả lời gì cả, hấn cứ đưa mắt nhìn chăm chăm vào mắt Vũ Diễm Hoa chờ người ra tại chỗ, nước mắt từng giọt một nhỏ lên gương mặt lạnh cóng của người yêu.

- Nhị ca, người bị sao thế, hãy trả lời cho ta biết nào?

Trần Gia Lân ngược đầu nhìn Ngô Hoảng Văn một cái, khẽ lắc đầu thổ dài một cái tiếng, sau đó lại cúi đầu xuống không nói gì hết.

Ngô Hoảng Văn cau mày nhăn nhó, ngồi yên không nói gì nữa, y biết rằng một người đang ở lúc bi thương, dù có nói lời an ủi gì cũng bằng thừa.

Thực ra Trần Gia Lân ngoại trừ Đào Ngọc Phương người vợ đã chết, ngoài ra hấn chỉ yêu Vũ Diễm Hoa, thế nhưng vì hiện thực, hấn chưa từng thực sự thổ lộ tâm ý với nàng bao

giờ, mặc dù hấn từng động lòng với Võ Lâm Tiền Cơ, thế nhưng đó chỉ là một phản ứng tự nhiên.

Chẳng biết trải qua bao nhiêu thời gian, Ngô Hoằng Văn không còn chịu được nữa, đã lên tiếng nói:

- Nhị ca, ngươi là võ sĩ kia mà!

Câu nói này đã đánh thức Trần Gia Lân, hấn khẽ cười một tiếng, nụ cười khó xem hơn khóc nhiều, đây là một biểu hiện bi thương cực độ, có lúc không thể giảm bớt đau khổ đành phải cười thôi.

Đương nhiên Ngô Hoằng Văn lãnh hội nụ cười của hấn, y tỏ vẻ đồng tình nói:

- Nhị ca, người chết rồi không thể sống trở lại được, chúng ta hãy lo làm việc khác nào!

Trần Gia Lân lấy tay áo lau khô nước mắt nói:

- Phải, hãy làm việc khác, giết người...

Ngô Hoằng Văn thở dài một tiếng nói:

- Nhị ca, có biết hung thủ là ai không?

Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Nàng chỉ thốt ra được hai chữ kiếm cùn!

Ngô Hoằng Văn mặt hơi biến sắc nói:

- Chẳng biết có đồng một hung thủ giết chết gia sư không?

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Bây giờ trong lòng ta rối loạn hết sức, điều này cần yên tĩnh suy nghĩ lại mới được!

Ngô Hoằng Văn xem xét thi hài thật kỹ một phen, sau đó xúc động nói:

- Giống y vết thương của gia sư, rốt cuộc ai đã hạ thủ vậy?

Trần Gia Lân nói giọng bi thương:

- Ta sẽ tìm ra đối phương cho mà coi, ta cũng sẽ dùng kiếm cùn từ từ cắt thân thể của y. Tam đệ, ngươi đến hội ngộ với Điền Ông tiền bối, biết đâu lão đã tìm ra manh mối cũng nên.

Ngô Hoằng Văn nói:

- Nhị ca, để đệ phụ giúp ngươi...

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Không cần, ta muốn được yên tĩnh một lát để thông thả suy nghĩ lại một phen, người cứ đi tự nhiên!

Mặc dù Ngô Hoảng Văn chẳng mấy bằng lòng, thế nhưng y thoạt trông thấy thần tình của Trần Gia Lân, y đành miễn cưỡng khẽ gật đầu một cái và lẳng lặng rời khỏi ngay.

Trần Gia Lân đưa mắt nhìn gương mặt lạnh cóng của Vũ Diễm Hoa, hai mắt nàng vẫn không khép lại, có phải nàng còn điều gì oan ức chưa chịu nhắm mắt đó ư?

Trần Gia Lân lấy ta khẽ vuốt hai mắt nàng lại, miệng mấp máy lẩm bẩm nói:

- Hoa muội, nàng cứ yên nghỉ đi! Ta nợ nàng nhiều quá, bây giờ điều duy nhất mà ta có thể làm cho nàng, là tầm hung báo thù!

Dứt lời, hấn ẵm nàng lên, cất bước vượt qua thung lũng leo lên một đỉnh núi, chọn một chỗ hướng về phía mặt trời, đào một cái huyệt chôn cất nàng thật cẩn thận.

Tất cả ân oán tình thù, tuổi xuân sắc đẹp đều bị lớp đất phủ kín hết.

Hấn tựa lưng vào mộ bia mà hấn dùng một tảng đá lớn đã tạo nên, bắt đầu suy nghĩ...

Trước hết nàng nói coi chừng Tiên Cơ, ý nàng muốn nói gì?

Chẳng lẽ Đào Ngọc Phân có mưu đồ gì với mình chăng?

Người sắp chết sẽ không bao giờ nói lời hư dối, nhưng điều này khó hiểu vô cùng.

Câu nói thứ hai của nàng: "Chủ nhân... Tiên Cơ... ta đuổi đến đây... chàng... hãy coi chừng..."

Câu nói này dính líu tới mẫu thân, tại sao lại bảo mình phải coi chừng, chẳng lẽ mẫu thân và Đào Ngọc Phân thấy đều muốn hại mình như thế được sao?

Ta đuổi đến đây, thì nàng muốn nói rằng vì một sự kiện gì đó nàng đặc biệt đuổi đến đây để thông báo cho mình hay.

Nếu nàng không đến đây thì nàng không bị giết, quả thật ta chẳng giết nàng mà nàng đã chết vì ta.

Nếu nàng thêm được một hơi thở nữa, thì làm gì có chuyện lưu lại nghi vấn khó giải này.

Cuối cùng nói đến hung thủ thì nàng chỉ thổ lộ hai chữ kiếm cùn mà thôi.

Người sử dụng kiếm cùn chỉ có sư đồ Thất Tâm Nhân, chẳng lẽ bảo rằng hung thủ là một trong hai thầy trò này ư?

Phải rồi, Vũ Diễm Hoa cũng là đệ tử của Thiên Hương môn, có lẽ vì hận làm nổ tung Hắc cốc, mà Thất Tâm Nhân gặp một người thì giết một người, đây là một việc rất hợp tình hợp lý.

Còn một trường hợp nữa, tử đệ Thất Tâm Nhân khi không muốn tác thành hôn sự giữa mình và Võ Lâm Tiên Cơ, từng dùng cái chết uy hiếp Cổ Hồng Liên bây giờ Vũ Diễm Hoa vào trong núi tìm mình, đương nhiên y đã có lý do để giết chết nàng rồi.

Hắn suy nghĩ đến đây bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Mẫu thân muốn tác thành hôn sự này là điều có lý thôi, còn tử đệ y vì nguyên nhân gì đây?

Có lẽ đây là một âm mưu độc ác?

Hắn suy nghĩ đến đây mỉm cười nghĩ bụng tiếp: "Sự thật quá hiển nhiên, Thất Tâm Nhân chính là hung thủ, thế mà mình lại chấp nhận lời giải thích vô căn cứ của y, quả thật mình là con người dễ bị người ta đánh lừa rồi!"

Hắn ngồi dậy lấy tay xoa nhẹ mộ bia nói:

- Hoa muội, ta phải đi bây giờ, ta đi tìm hung thủ, nàng ắt trông thấy ta chém đầu hung thủ không sai. Hoa muội, xin từ biệt nha nơi đây rất yên tĩnh, không bị thế tục quấy nhiễu, nàng hãy yên nghỉ đi.

Nói xong, nước mắt lại nhỏ dài xuống.

Trần Gia Lân ngậm lệ chạy xuống núi ngay.

Hắn bất giác chạy về hướng Hắc cốc, chẳng mấy chốc đến cốc khẩu.

Hắn đưa mắt nhìn vào cốc đạo bị lấp kín ấy nhủ thầm: "Thất Tâm Nhân nói rằng quái nhân chưa chết, vậy thì lão nhất định còn ẩn trong tàng cốc không sai, cốc khẩu bị đá núi lấp kín chứ không phải cả thung lũng bị phá hỏng hết, chẳng lẽ mình không thể vượt qua đồng đá núi ấy để vào cốc chăng?"

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức lượn mình nhảy vọt tới, những oán độc trong lòng đã làm tăng trưởng can đảm hẳn, khiến hắn không còn kể tới mọi hậu quả nữa.

- o O o -